

Acad. ANTONIN SALAČ

În toamna anului trecut, scurtă vreme după încheierea Conferinței de Studii clasice de la Eforie, pe care o așteptase cu mulțumire dar la care n-a putut să asiste din pricina proastei stări a sănătății, s-a stins din viață, la Praga, academicianul Antonin SALAČ, profesor onorar la Universitatea Carolină din capitala Cehoslovaciei.

Născut la 7 iulie 1885 în Praga, Antonin SALAČ și-a făcut studiile secundare și universitare în orașul său de baștină, unde și-a trecut și doctoratul în Litere și Filosofie cu teza *De pluralis poetici usu Vergiliano* (1909). Mai târziu, călătorii de studii l-au purtat la Berlin, unde a audiat cursurile lui Hermann Diels, dar mai ales în Italia, Asia Mică, Bulgaria și Grecia, unde avea să se întoarcă în repetate rânduri pentru cercetările de arheologie și epigrafie care-i rețineau interesul în tot mai mare măsură.

Ca membru străin al Școlii Franceze din Atena, Antonin SALAČ a participat la săpăturile de pe șantierul din Delfi și Thasos, publicând, în colaborare cu Georges Daux, unul din fasciculele epigrafice ale faimoasei serii *Fouilles de Delphes* (1932), precum și numeroase studii de mai mică întindere în *Bulletin de Correspondance Hellénique*, în special între anii 1920-1931. Începând din 1923, a colaborat statornic la editarea primei serii din *Supplementum epigraphicum Graecum*, din al cărui comitet redacțional a făcut parte până la moartea lui J. J. Hondius.

Devenit profesor de antichități greco-romane la Universitatea Carolină, apoi membru al Academiei Cehoslovace de Științe și director al Centrului de Studii clasice de pe lângă această Academie (« Kabinet pro Studia rečka, rimska a latinska »), Antonin SALAČ a desfășurat o bogată activitate didactică și științifică. O bibliografie completă a scrierilor lui până în 1954 a apărut în volumul omagial publicat cu prilejul împlinirii vârstei de 70 ani: *Studia antiqua Antonio SALAČ septuagenario oblata* (Pragae, 1955). Aci ne vom mulțumi să amintim activitatea sa ca redactor responsabil al revistei *Listy Filologické* și, acum în urmă, ca promotor și președinte al Comitetului permanent pentru încurajarea studiilor clasice în țările socialiste. În această calitate, Antonin SALAČ a asigurat publicarea primului fascicul din revista internațională EIRENE (v. mai sus p. 447), jucînd și un rol de seamă în organizarea conferințelor de studii clasice întrunite, pe rînd, la Liblice și Varșovia (1957), Budapesta și Erfurt (1958), Eforie (1960).

În ședința de închidere a Conferinței de la Eforie, înainte de a se despărți, participanții la lucrări au aprobat prin aclamații expedierea unei adrese de salut președintelui absent:

« A l'issue de la Conférence qui, pendant une semaine, les a réunis à Eforie, près de Constanța, en cette terre classique de Dobroudja que les Grecs, puis les Romains, ont marquée de leur empreinte, les délégués des pays affiliés au Comité EIRENE vous adressent leurs pensées affectueuses et leurs souhaits de prompt rétablissement.

Plus que jamais il vous sont reconnaissants d'avoir le premier pris l'initiative de ces réunions périodiques, destinées à promouvoir à la fois les études gréco-romaines dans les pays socialistes et l'idée de coopération internationale, dans le culte de la paix et de la vérité.

Ils vous expriment leur satisfaction pour la parution d'un premier fascicule d'EIRENE et espèrent fermement qu'à l'avenir, grâce à l'aide scientifique et matérielle des pays affiliés, cette belle publication pourra devenir l'organe périodique du Comité.

Avec une légitime fierté ils évoquent les sessions de travail qui, depuis Liblice, leur ont successivement permis de se réunir à Varsovie, à Budapest, à Erfurt et, avant de se séparer, forment le vœu qu'à la prochaine rencontre — à Plovdiv, au printemps de 1962 — ce soit vous qui veniez présider leurs débats, si favorables à l'idée d'entente internationale, si fructueuses pour l'avenir des études classiques dans le monde ».

Urarea exprimată în ultimele rînduri ale mesajului nu se va împlini. Antonin SALAČ nu va mai prezida vreuna din reuniunile a căror utilitate a fost cel dintîi s-o proclame, sprijinindu-le înfăptuirea cu greutatea întregii sale autorități. Dar amintirea lui va stărui nu numai în rîndurile compatrioților săi — elevi și colegi, — dar și printre istoricii și filologii din țările prietene, care, cu prilejul fiecărei viitoare întîlniri, nu vor uita să-i evoce numele cu pietate și recunoștință.

D. M. P.